

RACHEL HAWKINS

HEX HALL

SECRETUL

Traducere din limba engleză

BIANCA PAULEVICI

CAPITOLUL I

La un liceu normal, a face ore afară, într-o superbă zi de mai, e de obicei o chestie super. Înseamnă să stai la soare, poate să citești niște poezii, să-ți lași părul să fluture în vânt...

La Hecate Hall, zisă și Școala de Corecție pentru Monștri, însemna că urma să fiu aruncată în iaz.

Colegii mei de la cursul de Persecuție a făpturilor Prodigium erau adunați în jurul apei pline de mazăgă, chiar la poalele dealului pe care se afla școala. Profesoara, doamna Vanderlyden – Vandy, așa cum îi spuneam toți – se întoarse către Cal. El era paznicul liceului, cu toate că avea doar nouăsprezece ani. Luă din mâinile lui o funie încolăcită. Cal ne așteptase lângă iaz. Când mă văzuse, îmi făcuse un abia perceptibil semn cu capul – versiunea lui pentru fluturat brațele și strigat: „Bună, Sophie!”

Cu siguranță era genul puternic și tăcut.

– Nu m-ai auzit, domnișoară Mercer? spuse Vandy, răsucind sfoara în pumn. Am zis să ieși în față.

– De fapt, doamnă Vanderlyden, am răspuns eu, încercând să nu par atât de neliniștită pe cât eram, vedeți asta?

Am făcut semn către clăia mea de păr cârlionțat.

– E un permanent și tocmai mi l-am făcut ieri, așa că... da, probabil n-ar trebui să mă ud.

Am auzit câteva chicote înfundate și, lângă mine, colega mea de cameră Jenna murmură:

– Bună replică.

În primele mele zile la Hecate aș fi fost prea îngrozită ca să-i răspund lui Vandy în felul ăsta. Dar până la sfârșitul semestrului trecut o văzusem pe străbunica mea omorându-mi cea mai bună prietenă/dușmancă, iar băiatul pe care îl iubeam mă atacase cu un cuțit.

Eram puțin mai dură acum.

Lucru pe care se pare că Vandy nu-l aprecia. Se încruntă și mai tare și izbucni:

– Treci în față!

Am mormăit câteva cuvinte alese în timp ce avansam prin mulțime. Când am ajuns pe mal, mi-am dat jos pantofii și șoselele ca să stau lângă Vandy cu picioarele în apă, strâmbându-mă din pricina noroiului cleios de sub tălpile mele goale.

Funia îmi zgârie pielea în timp ce profesoara îmi prindea mâinile, apoi picioarele. Când am sfârșit legată fedeleș, ea se ridică, aparent mândră de treaba făcută.

– Acum. În iaz.

– Ăă... cum, mai exact?

Mă temeam că mă va pune să țin apă până când aceasta îmi va ajunge deasupra capului, o imagine prea jenantă pentru ca măcar să mă gândesc la ea. Cal făcu un pas în față – ca să mă ajute, am sperat eu.

– Aș putea s-o arunc eu de pe ponton, doamnă Vanderlyden. Sau nu.

– Bine, zise Vandy dând scurt din cap ca și cum asta ar fi fost planul ei de la bun început.

Atunci Cal se aplecă și mă săltă în brațe.

Urmără alte chicoteli, ba chiar și câteva suspine. Știam că majoritatea fetelor și-ar fi dat un organ vital pentru ca el să le îmbrățișeze, dar m-am făcut roșie ca sfecla. Nu eram sigură că varianta asta se dovedea mai puțin jenantă decât să mă afund în apă de una singură.

– N-ai ascultat-o, nu-i așa? mă întrebă Cal cu o voce joasă în timp ce ne îndepărtam de mulțime.

– Nu, am răspuns.

În timp ce Vandy ne explica de ce cineva urma să ajungă în iaz, eu îi spuneam Jennei că *nu* tresărisem doar pentru că ieri nu știu ce puști mă strigase „Mercer“, în felul în care obișnuia s-o facă Archer Cross. Pentru că nu tresărisem. Tot așa cum cu o noapte în urmă nu avusesem un vis care recrea în cel mai mic

detaliu singurul sărut pe care eu și Archer îl împărțiserăm în noiembrie anul trecut. Doar că, în vis, pe pieptul lui nu exista nici un tatuaj care să-l identifice drept un membru al organizației L'occhio di Dio, deci nu aveam nici un motiv să ne oprim, și...

– Ce făceai? întrebă Cal.

O clipă am crezut că vorbește despre visul meu și m-am înroșit până în vârful degetelor. Apoi mi-am dat seama la ce se referea.

– A, eu... ăă... vorbeam cu Jenna. Ei, bârfe ca între monștri.

Mi se păru că văd din nou fantoma unui zâmbet, dar el continuă:

– Vandy zise că adevăratele vrăjitoare scăpau de judecata în apă prefăcându-se că se îneacă, apoi eliberându-se cu ajutorul puterilor. Așa că vrea să te scufunzi, după care să te salvezi.

– Cred că la partea cu scufundatul mă descurc, am bombănit eu. În rest... nu sunt așa sigură.

– O să fie bine, spuse el. Iar dacă nu ieși la suprafață în câteva minute, o să te salvez eu.

Ceva mi se zbătu în piept, luându-mă prin surprindere. Nu mai simțisem nimic asemănător de la dispariția lui Archer. Probabil că nu însemna nimic. Soarele strălucea în părul blond-închis al lui Cal, iar în ochii lui căprui jucau razele de lumină reflectate în apă. În plus, mă purta în brațe de parcă n-aș fi cântărit nimic. Bineînțeles că simțeam fluturi în stomac atunci când un tip care arăta așa îmi dădea o replică demnă de un leșin.

– Mersi! am spus.

Peste umărul lui, am văzut-o pe mama urmărindu-ne de pe veranda din față a ceea ce fusese cabana lui Cal. Locuia acolo de șase luni, așteptându-l pe tata să vină, să mă ia și să mă ducă la sediul Consiliului din Londra.

Trecuse jumătate de an și noi tot îl mai așteptam.

Mama se încruntă și am vrut să-i fac un semn cu degetul mare ridicat, ca să-i transmit că sunt în regulă. Tot ce-am reușit a fost să-mi ridic mâinile legate în direcția ei, izbindu-l pe Cal în bărbie.

– Scuze.

– Nici o problemă. Trebuie să fie ciudat pentru tine s-o ai pe mama ta aici.

– Ciudat pentru mine, ciudat pentru ea, probabil ciudat și pentru tine, de vreme ce trebui să renunți la uriașul tău pat de burlac.

– Doamna Casnoff m-a lăsat să-mi instalez cada în formă de inimă dotată cu jacuzzi în noua mea cameră din cămin.

– Cal, am spus mimând uimirea, tu tocmai ai făcut o glumă?

– Poate, replică el.

Ajunseserăm la capătul pontonului. M-am uitat în jos la apă și am încercat să nu tremur.

– Eu o să mă prefac, bineînțeles, dar ai vreun sfat despre cum se presupune că ar trebui să procedez ca să nu mă înec? l-am întrebat pe Cal.

– Nu înghiți nici un pic de apă!

– A, mersi, un sfat foarte util.

Cal mă răsuci în brațe, iar eu m-am încordat. Chiar înainte să mă arunce în iaz, se aplecă și-mi șopti:

– Baftă!

Apoi am izbit apa.

Nu vă pot spune care a fost primul meu gând când m-am scufundat pentru că era compus, în mare parte, dintr-un șir de cuvinte cu patru litere. Apa era mult prea rece pentru un iaz din Georgia în luna mai și simțeam frigul pătrunzându-mi până la os. În plus, pieptul începu să mă usture aproape imediat și m-am dus până la fund, aterizând în mълul vâscos.

Bun, Sophie, mi-am zis eu, nu te panica!

Atunci am aruncat o privire la dreapta și, prin apa tulbure, am zărit un cap de mort rânjind spre mine.

M-am panicat. Primul meu impuls a fost pur omenesc: m-am îndoit de mijloc, încercând să rup sforile din jurul gleznelor cu mâinile legate. Mi-am dat repede seama că era un gest profund stupid, așa că am încercat să mă calmez și să mă concentrez asupra puterilor mele.

„Să cadă sforile!“ am rostit în gând, imaginându-mi cum legăturile alunecă de pe mine. Le-am simțit cedând puțin, însă nu destul. Problema se datora în parte faptului că magia mea provenea din pământ (sau din ceva aflat sub pământ, lucru la care încercam să nu meditez prea des) și îmi era greu să stau cu picioarele pe sol în vreme ce încercam să nu mă înec.

„SĂ CADĂ SFORILE!“, am gândit iar, de data asta cu mai multă putere.

Legăturile pocniră violent, desfăcându-se până când nu mai rămase din ele decât un mare ghem de funie plutitoare. Dacă nu mi-aș fi ținut respirația, aș fi răsuflat ușurată. Așa, am descălcit ce mai rămăsese din frânghii și m-am împins către suprafață.

Am înotat în sus cam treizeci de centimetri, apoi ceva mă trase înapoi la fund.

Mi-am întors privirea către glezne. Aproape mă așteptam să văd o mână scheletică înșfăcându-mă, dar nu era nimic. Acum pieptul îmi luase foc și ochii mă usturau. M-am împins în brațe și picioare, încercând să înot la suprafață, însă era ca și cum aș fi fost ținută sub apă, deși nimic nu mă ținea.

În momentul acela panica s-a instalat cu adevărat pe măsură ce puncte negre îmi jucau prin fața ochilor. Trebuia să respir. Am împins iar, însă n-am făcut decât să mă balansez pe loc. Punctele negre deveniseră mai mari, iar presiunea din piept era chinuitoare. M-am întrebat de cât timp mă aflam acolo jos și dacă tânărul Cal avea să se țină de cuvânt și să mă salveze curând.

Deodată, am țâșnit în sus, inspirând adânc în clipa în care am ieșit la suprafață. Aerul îmi arse pieptul. Dar nu terminasem încă. Am continuat să zbor până când am ieșit complet la suprafață, aterizând grămadă pe ponton.

Am tresărit când cotul mi s-a izbit dureros de lemn. Știam că probabil fusta mi se ridicase prea sus pe coapse, însă nu reușeam să mă fac să-mi pese. Pur și simplu mi-am luat o pauză de o secundă ca să savurez aerul tras în piept. În cele din urmă m-am oprit din gâfâit și am început să respir din nou normal.

M-am așezat în fund și mi-am îndepărtat părul ud din ochi. Cal stătea la câțiva metri distanță. M-am uitat urât la el.

– Povestea cu salvatul a fost super!

Apoi mi-am dat seama că ochii lui nu erau îndreptați spre mine, ci în sus, către capătul pontonului.

I-am urmărit privirea și am văzut un bărbat suplu, cu părul negru. Stătea nemișcat, urmărindu-mă.

Deodată îmi fu din nou greu să respir.

M-am ridicat pe picioarele tremurând, aranjându-mi hainele ude leoarcă.

– Te simți bine? strigă bărbatul, cu chipul plin de îngrijorare.

Vocea îi era mai puternică decât m-aș fi așteptat din partea unui om atât de slab și avea un ușor accent britanic.

– N-am nimic, am zis, dar petele negre îmi reveniseră în fața ochilor, iar genunchii păreau a fi prea nesiguri ca să mă poată susține.

Ultimul lucru pe care l-am văzut înainte să leșin a fost tatăl meu, venind spre mine în timp ce mă prăbușeam pe ponton.

CAPITOLUL 2

Pentru a doua oară în șase luni, m-am trezit stând în biroul doamnei Casnoff, înfășurată într-o pătură. Prima dată fusese în noaptea în care descoperisem că Archer făcea parte din L'Occhio di Dio, un grup de vânători de demoni. Mama era lângă mine pe canapea, ținându-mă de după umeri. Tata stătea lângă biroul directoarei, ținând în mână o mapă din cânepă de Manilla, burdușită cu hârtii, în vreme ce doamna Casnoff era așezată în spatele biroului, pe scaunul ei mare și purpuriu ca un tron.

Singurele sunete din cameră erau cele făcute de tata care răsfoia toate hârtoagele alea și de dinții mei care clănțăneau, așa că, în cele din urmă, am spus:

– De ce n-a putut magia mea să mă scoată din apă?

Doamna Casnoff mă privi de parcă ar fi uitat că mă aflam acolo.

– Nici un demon nu poate scăpa din iazul acela, răspunse ea cu o voce catifelată. Există niște vrăji de protecție în el. Apa... reține tot ce nu recunoaște drept vrăjitoare, zână sau metamorf.

M-am gândit la craniu și am dat din cap. Îmi doream o ceașcă din ceaiul acela cu alcool pe care îl promisem ultima oară când fusesem aici.

– Mi-am cam dat seama de asta. Deci Vandy încerca să mă omoare?

Doamna Casnoff își țuguie buzele.

– Nu fi ridicolă! spuse ea. Clarice n-a știut despre vraja de protecție.

Poate că ar fi fost ceva mai credibilă dacă nu și-ar fi ferit atât privirea în timp ce spunea asta, dar, până să apuc să mai insist, tata aruncă mapa pe biroul doamnei Casnoff și spuse:

– Impresionant dosar ai mai adunat, Sophia. Sprijinindu-se în mâini, se lăsă pe spate și adăugă: Dacă Hecate ar oferi cursuri de haos total, nu mă îndoiesc că ai fi șefă de promoție.

Era drăguț să văd de unde îmi moștenisem sarcasmul. Desigur, asta părea să fie tot ce moștenisem de la el. Mai văzusem până atunci poze cu tata, însă era prima dată când îl întâlneam în persoană și îmi era greu să nu mă holbez. Arăta cu totul altfel decât mă așteptasem. Era chipeș, fără îndoială, dar... nu știu. Într-un fel aferat. Părea genul de tip care are multe calapoade.

Am aruncat o privire către mama și am văzut că ea avea exact opusul problemei mele. Se uita oriunde altundeva mai puțin la tata.

– Da, am zis, reîndreptându-mi atenția spre el. Semestrul trecut a fost intens.

Tata ridică din sprâncene către mine. M-am întrebat dacă o făcuse intenționat sau dacă, la fel ca și mine, nu putea ridica doar una.

– Intens? repetă el. Luă iar dosarul și îl studie peste marginea ochelarilor. În prima ta zi la Hecate ai fost atacată de un vârcolac...

– N-a fost chiar un atac, am mormăit, dar nimeni nu păru să-mi dea atenție.

– Dar, desigur, asta e o nimica toată în comparație cu ce a urmat. Tata răsfoi paginile. Ai insultat o profesoară, ceea ce a dus la consemnarea, timp de un semestru, în pivniță, cu un anume Archer Cross. Conform notițelor doamnei Casnoff referitoare la situația respectivă, voi doi ați devenit apropiați. Făcu o pauză. E o descriere adecvată a relației tale cu domnul Cross?

– Sigur, am spus printre dinții încleștați.

Tata mai întoarse o pagină.

– Ei bine, se pare că voi doi ați fost... Îndeajuns de apropiați încât, la un moment dat, tu să-i poți vedea însemnul organizației L'Occhio di Dio de pe piept.

La auzul acestor cuvinte m-am înroșit, iar brațul mamei se strânse în jurul meu. În ultimele șase luni îi povestisem mare parte din istoria mea cu Archer, dar nu pe toată.

Mai ales nu partea cu mine-giugiulindu-mă-cu-el-în-pivniță.

– Acum, majoritatea oamenilor ar considera că a fi aproape omorâți de către un mag care lucrează cu Ochiul e o aventură suficientă pentru un semestru. Dar tu te-ai încurcat și cu un sabat de vrăjitoare negre condus de... Își trecu degetul de-a lungul paginii. Ah, Elodie Parris. Domnișoara Parris și prietenele ei, Anna Gilroy și Chaston Burnett, au omorât-o pe cealaltă membră a sabatului lor, Holly Mitchell, și au trezit la viață un demon care se întâmplă să fie chiar străbunica ta, Alice Barrow.

Am simțit cum stomacul mi se face ghem. Îmi petrecusem ultimele șase luni încercând să nu mă gândesc la ce se întâmplase toamna trecută. Și să-mi fie toate citite cu vocea lipsită de emoție a tatei... ei bine, hai să zicem doar că începeam să-mi doresc să fi rămas în iaz.

– După ce Alice le-a atacat pe Chaston și Anna, a omorât-o pe Elodie, apoi tu ai ucis-o pe ea.

I-am văzut ochii alunecând de pe foaie înspre mâna mea dreaptă. O cicatrice încrețită îmi brăzda palma, amintire din noaptea aceea. Sticla demonică lasă urme, nu glumă!

Dregându-și glasul, tata puse jos hârtiile.

– Deci da, Sophia, aș zice că ai avut un semestru intens. Ironic, dacă luăm în considerare faptul că te-am trimis aici ca să fii în siguranță.

Șaisprezece ani de întrebări și acuzații îmi inundară creierul și m-am auzit izbucnind:

– Ceea ce poate că s-ar fi întâmplat, dacă cineva m-ar fi informat cum că sunt un demon.

În spatele tatei, doamna Casnoff se încruntă, și am crezut că aveam să mă aleg cu un discurs despre cum trebuie să ne respectăm vârstnicii, însă tata nu făcu decât să se uite la mine cu ochii albaștri – ochii mei – și să-mi suradă.

– Touché.

Zâmbetul acesta mă dădu peste cap, așa că am spus cu ochii în podea:

– Deci ești aici ca să mă duci la Londra? Aștept din noiembrie.

– La un moment dat putem discuta despre asta, da. Însă, mai întâi, aş vrea să aud punctul tău de vedere despre evenimentele semestrului trecut. Aş vrea să aud despre băiatul acela, Cross.

Resentimentele năvăliră în mine şi am scuturat din cap.

– În nici un caz. Vrei poveştile alea, poţi citi relatările pe care le-am scris pentru Consiliu. Ori poţi vorbi cu doamna Casnoff, sau cu mama, sau cu oricare dintre oamenii cărora le-am înşirat povestea în ultimele şase luni.

– Sophia, înţeleg că eşti furioasă ...

– Sophie. Nimeni nu-mi spune Sophia.

Tata strânse din buze.

– Foarte bine. Sophie, deşi frustrarea ta e perfect validă, ea nu e de ajutor în acest moment. Mi-ar plăcea ca, înainte de a trece la subiectul Deposedării tale, să stau de vorbă cu tine şi cu mama ta – ochii lui se îndreptară către mama – ca într-o familie.

– Păcat, am replicat dând la o parte pătura şi braţul mamei. Ai avut la dispoziţie şaisprezece ani să stai de vorbă cu noi ca într-o familie. Nu ţi-am cerut să vii aici pentru că eşti tatăl meu şi îmi doresc vreun soi de reuniune lacrimogenă. Ți-am cerut să vii aici ca şef al Consiliului, astfel încât să mi se ia puterile astea stupide.

Toate astea se revărsară într-un şuvoi. Îmi era teamă că, dacă încetinesc ritmul, s-ar putea să încep să plâng şi făcusem asta destul în ultimele câteva luni.

Tata mă studie, însă privirea i se răcise, şi spuse cu voce aspră:

– În cazul ăsta, ca şef al Consiliului, îţi resping cererea de a te supune ritualului Deposedării.

M-am holbat cu gura căscată.

– Nu poţi face asta!

– De fapt, poate, Sophie, interveni doamna Casnoff. Atât ca şef al Consiliului, cât şi ca tată al tău, are tot dreptul. Cel puţin până când împlineşti optsprezece ani.

– Mai e peste un an până atunci!

– Ceea ce îţi va lăsa suficient timp ca să înţelegi pe deplin implicaţiile deciziei tale, spuse tata.

M-am răsucit spre el.

– Deci, mai întâi, nimeni nu vorbeşte așa. În al doilea rând, eu înţeleg implicaţiile deciziei mele. Înlăturarea puterilor mă va împiedica să omor pe cineva.

– Sophie, am mai discutat despre asta, zise mama, deschizând gura pentru prima dată de când intrasem în biroul doamnei Casnoff. Faptul că vei omorî pe cineva nu e o concluzie inevitabilă. Sau că vei încerca măcar. Tatăl tău nu şi-a pierdut niciodată controlul asupra puterilor lui. Oftă, frecându-se cu o mână la ochi. Şi e un gest drastic, scumpo. Nu cred că ar trebui să-ţi rişti viaţa pentru un „ce-ar fi dacă?”

– Mama ta are dreptate, spuse doamna Casnoff. Şi Ține min-te că te-ai hotărât să te supui Deposedării la mai puţin de douăzeci şi patru de ore după ce ai fost martoră la uciderea unei prietene. Mai mult timp pentru a-ţi cântări opţiunile ar putea fi un lucru bun.

M-am aşezat la loc pe canapea.

– Pricep ce spuneţi voi. Chiar pricep. Dar... M-am uitat la toţi trei, oprindu-mă în cele din urmă la tata, singura persoană care credeam că ar putea înţelege ce urma să spun. Am văzut-o pe Alice. Am văzut ce era, ce făcea, de ce era în stare. Mi-am lăsat ochii în jos către trandafirii ofiliţi de pe covorul doamnei Casnoff, însă n-o vedeam decât pe Elodie, palidă şi plină de sânge. Niciodată – niciodată – nu vreau să ajung așa. Chiar aş prefera să mor.

Mama scoase un sunet ca şi cum s-ar fi înecat, iar doamna Casnoff deveni brusc fascinată de ceva de pe biroul ei.

Dar tata dădu din cap aprobator.

– În regulă, spuse el. Facem o înţelegere.

– James! interveni mama pe un ton tăios.

Ochii li se întâlniră şi făcură un schimb de priviri, după care el continuă:

– Semestrul tău aici la Hecate Hall e pe sfârşite. Vino să-ţi petreci vara cu mine, iar dacă la sfârşitul acestei perioade vei continua să-ţi doreşti să te supui Deposedării, am să-ţi dau voie.

Am ridicat brusc din sprâncene.